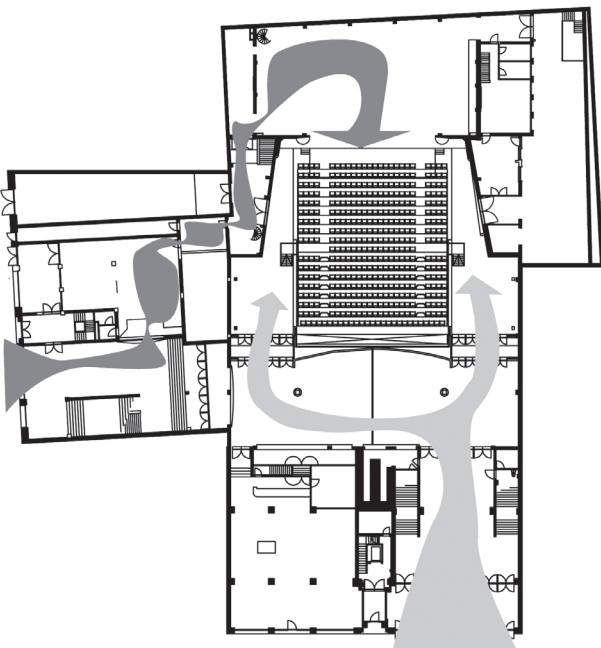

Le théâtre, lieu trouvé

Als Ruud Gielens *Het moment waarop we niets van elkaar wisten* in het Kaaitheater opvoert, moet hij de dynamiek van een levendig stadstaferel naar een doffe theaterzaal weten te verplaatsen. Het stuk, dat Peter Handke voor een slordige driehonderdvijftig personages schreef, is niet meer dan de bundeling van een eindeloze reeks regieaanwijzingen. Woordloos theater dus, wat Gielens ertoe verplicht minder conventionele theatertekens in te zetten om de geest van de voorstelling op scène te schilderen. Dat een grondige reorganisatie van het Kaaitheater zich opdringt, weze duidelijk. De sfeer van een bruisend stadspan valt nu eenmaal moeilijk te rijmen met die van een introspectief cachot.

DAT EEN GRONDIGE REORGANISATIE VAN HET KAAITHEATER ZICH OPDRINGT, WEZE DUIDELIJK. DE SFEER VAN EEN BRUISEND STADSPLEIN VALT NU EENMAAL MOEILIJK TE RIJMEN MET DIE VAN EEN INTROSPECTIEF CACHOT.

Schema voor transport publiek doorheen kaaitheater van *Het moment waarop we niets van elkaar wisten*, RUUD GIELENS, schets Birgit Cleppe

Voor de gelegenheid heeft Gielens het rijk van zijn acteurs aardig uitgebreid. Hij laat hen het volledige volume van de zaal bespelen. Het publiek moet zich tevreden stellen met een kleine tribune op de plaats waar de scène zich normaal bevindt. De rollen zijn dus omgekeerd: spelers in het auditorium en publiek op het podium. Trosjes acteurs druppelen via de foyer de *côté cour* of *côté jardin* van de zaal binnen, een bejaarde dame houdt vanuit het regisseurskamertje het hele gebeuren in de gaten, twee papageno's paraderen over het balkon en een belhamel heeft de hellingbanen, die vanuit de foyer de zaal binnenrollen, ingepalmd als skateramp.

Alleen, hoe kom je op zo'n plein terecht? Gielens ontvangt zijn publiek aan de wat troosteloze zij-ingang op de Akenkaai. Een parcours voert ons van de ene achterkantplek naar de andere doorheen de periferie van het Kaaitheater. In tegenstelling tot de normale gang van zaken wordt onze intrede ditmaal niet getheatraliseerd. De ruimtes zijn dermate krap en kronkelig, dat ze niet in staat zijn een grote schare toeschouwers samen te etaleren. Het zijn doorgangsruiden, die enkel een vluchtige passage of doordeweekse handelingen kunnen herbergen en waarin je je niet voor een gezellige babbel kunt ophouden.

De klassieke transformatieruimtes waarin het publiek zich doorgaans bevindt, zijn wel breed en comfortabel genoeg om plaats te bieden aan toevallige ontmoetingen, onderhoudende conversaties of achterdochtige jaloezieën. Zo fungeert de wandeling langs die sleutelplekken – de rij voor de ticketterrie, de foyer, de opsplitsing van het publiek in de circulatiezones, het betreden van de zaal, het zoeken van de plaats – als *promenade architecturale* die de overgang van de openbaarheid van de straat naar het publieke van de theaterzaal oplaadt. De bezoekers worden toeschouwers, nemen het standpunt in dat hen tijdens het theatrale traject wordt opgedrongen en beleven de voorstelling precies zoals de theaterarchitect het voor ogen had.

Uiteindelijk komen we in een donkere achterzaal terecht die tot foyer is omgebouwd. Hier gebeurt voor het eerst iets wat aan de